

Υπόθεση C-112/20

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

28 Φεβρουαρίου 2020

Αιτούν δικαστήριο:

Conseil d'État (Βέλγιο)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

6 Φεβρουαρίου 2020

Αναιρεσείων:

M. A.

Αναιρεσίβλητο:

Βελγικό Δημόσιο

**CONSEIL D'ÉTAT (ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ, ΒΕΛΓΙΟ),
ΤΜΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.**

11η ΣΥΝΘΕΣΗ

ΑΠΟΦΑΣΗ

[παραλειπόμενα]

Στη διαφορά: **M. A.**,
[παραλειπόμενα]

κατά:

Βελγικού Δημοσίου
[παραλειπόμενα]
[σελ. 2 του πρωτοτύπου]

I. Αντικείμενο της αιτήσεως αναίρεσεως

Με αίτηση που άσκησε στις 15 Μαρτίου 2019, ο Μ. Α. ζήτησε την αναίρεση αποφάσεως [παραλειπόμενα] που εξέδωσε [στις 25 Φεβρουαρίου 2019] το Conseil du contentieux des étrangers (Συμβούλιο επιλύσεως διαφορών δικαίου αλλοδαπών) [παραλειπόμενα].

II. Η διαδικασία ενώπιον του Conseil d'État

[παραλειπόμενα] [διαδικασία]

III. Πραγματικά περιστατικά λυσιτελή για την εξέταση της υποθέσεως

Από τις διαπιστώσεις που περιέχονται στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι, στις 24 Μαΐου 2018, εκδόθηκε σε βάρος του αναιρεσιδόντος διαταγή εγκαταλείψεως του βελγικού εδάφους και θέσεως υπό κράτηση ενόψει απομακρύνσεως και του επιβλήθηκε απαγόρευση εισόδου, η δε διαταγή και η απαγόρευση αυτή του κοινοποιήθηκαν την επομένη. Στις εν λόγω διοικητικές αποφάσεις επισημαίνεται ότι ο αναιρεσιδόντος έχει δηλώσει ότι έχει Βελγίδα σύντροφο και θυγατέρα γεννηθείσα στο Βέλγιο, αλλά λαμβάνονται υπόψη τα αδικήματα που έχει τελέσει και το γεγονός ότι, κατά συνέπεια, «ο ενδιαφερόμενος, με τη συμπεριφορά του, θεωρείται ότι μπορεί να θέσει σε κίνδυνο τη δημόσια τάξη».

Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση απορρίπτεται η προσφυγή ακυρώσεως που ασκήθηκε κατά των ως άνω διοικητικών αποφάσεων. [σελ. 3 του πρωτοτύπου]

IV. Ο μοναδικός λόγος αναίρεσεως

Ισχυρισμοί του αναιρεσιδόντος

Ο αναιρεσιδόντος προβάλλει έναν μόνον λόγο αναίρεσεως, ήτοι την παράβαση του άρθρου 8 της Συμβάσεως για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, των άρθρων 7, 24 και 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, των άρθρων 7, 39/2, 39/56, 39/65, 62 § 2, 74/11 και 74/13 του loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 σχετικά με την πρόσβαση στο έδαφος, τη διαμονή, την εγκατάσταση και την απομάκρυνση των αλλοδαπών), καθώς και την παραβίαση των αρχών του σεβασμού των βέλτιστων συμφερόντων του παιδιού, της αναλογικότητας και της επιμέλειας.

Με την πρώτη αιτιάσή του, ο αναιρεσιδόντος προσάπτει στον διοικητικό δικαστή ότι έκρινε την αιτιάσή του περί παραβάσεως του άρθρου 24 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης ως στερούμενη ενδιαφέροντος για τον λόγο ότι ο αναιρεσιδόντος δεν διευκρινίζει ότι ενεργεί στο

όνομα του ανήλικου τέκνου του. Έχοντας κάνει μνεία του άρθρου 74/13 του προαναφερθέντος νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980, ο αναιρεσείων διευκρινίζει ότι το τέκνο του δεν είναι αλλοδαπό, δεν είναι αποδέκτης των προσβαλλόμενων πράξεων και επομένως δεν νομιμοποιείται ενεργητικώς. Φρονεί ότι δεν είναι αναγκαίο να ενεργεί στο όνομα του τέκνου προκειμένου να είναι δυνατή η προάσπιση των βέλτιστων συμφερόντων του τελευταίου.

Με τη δεύτερη αιτίασή του, ο αναιρεσείων παρατηρεί ότι στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση κρίνεται ότι, «όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 74/13 του νόμου, μολονότι η διάταξη αυτή επιβάλλει στο [γυν αναιρεσίβλητο] τη συνεκτίμηση ορισμένων στοιχείων, εντούτοις δεν του επιβάλλει να αιτιολογεί την απόφασή του συναφώς». Κατά την άποψή του, η κρίση αυτή συνιστά παράβαση των διατάξεων τις οποίες αφορά ο λόγος αναιρέσεως και κατά τις οποίες οι διοικητικές αποφάσεις πρέπει να αναφέρουν τους πραγματικούς και νομικούς λόγους που τις θεμελιώνουν.

Όσον αφορά, εξάλλου, την εκτίμηση ότι, «[ε]ν προκειμένω, το [γυν αναιρεσίβλητο] έλαβε υπόψη στις προσβαλλόμενες πράξεις την οικογενειακή ζωή του [γυν αναιρεσειόντος]», ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι η εκτίμηση αυτή, αφενός, «βρίσκεται σε λογική ανακολουθία με την προηγούμενη εκτίμηση», δεδομένου ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δεν εκτιμά ότι «η οικογενειακή ζωή ελήφθη υπόψη ανεξάρτητα από την αιτιολογία των αποφάσεων», και, αφετέρου, έρχεται «σε αντίθεση με τη σκέψη 4.3.3 της αποφάσεως με την οποία το πρωτοβάθμιο δικαστήριο αμφισβητεί τη διατυπούμενη στις διοικητικές αποφάσεις αιτιολογία διά της οποίας το αναιρεσίβλητο προβάλλει ότι η οικογενειακή ζωή μεταξύ του αναιρεσειόντος και του τέκνου του δεν αποδεικνύεται εγκύρως».

Με την τρίτη αιτίασή του, ο αναιρεσείων βάλλει κατά της σκέψεως 4.3.3. της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και φρονεί ότι οι εκτιμήσεις που περιέχονται σε αυτήν θα έπρεπε να οδηγήσουν, quod non, στην ακύρωση των προσβαλλόμενων πράξεων.

Με την τέταρτη αιτίασή του, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι είναι άνευ σημασίας η παραπομπή του πρωτοβάθμιου δικαστή σε απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Φρονεί ότι η υπό κρίση υπόθεση, σε αντίθεση με την υπόθεση την οποία αφορούσε η απόφαση εκείνη, αφορά αρνητική υποχρέωση μη απομακρύνσεως και όχι θετική υποχρέωση χορηγήσεως άδειας διαμονής. Κατά την άποψη του αναιρεσειόντος, «[σ]υνεπώς, αντιθέτως προς την απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, δεν μπορούσε να απαιτηθεί από τον αναιρεσειόντα να επικαλεστεί ιδιαίτερα εξαιρετική περίπτωση [σελ. 4 του πρωτοτύπου] προκειμένου να υποστηρίξει ότι η απομάκρυνσή του από το βελγικό έδαφος για διάρκεια τριών ετών υπονομεύει την οικογενειακή ζωή του, η οποία προστατεύεται από το άρθρο 8 ΕΣΔΑ (και από τα άρθρα 7 και 24 του Χάρτη)».

Ο αναιρεσείων βάλλει, ακολούθως, κατά του ότι στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν εξηγείται πώς τηρήθηκε η αρχή της αναλογικότητας, ενώ τούτο

αμφισβητείτο με την προσφυγή. Τονίζει, εξάλλου, ότι το τέκνο, για να συνεχίσει την οικογενειακή του ζωή μαζί με τον αναιρεσειόντα, πρέπει να εγκαταλείψει το έδαφος της Ένωσης και να στερηθεί της πραγματικής απολαύσεως του μεγαλύτερου μέρους των δικαιωμάτων που του αποδίδει το καθεστώς του πολίτη της Ένωσης.

[παραλειπόμενα] [προδικαστικά ερωτήματα που προτείνει ο αναιρεσειών στην κύρια δίκη]

Απόφαση του Conseil d'État

Όσον αφορά το πρώτο σκέλος, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση περιλαμβάνει το ακόλουθο χωρίο:

«4.1. Επί του μοναδικού λόγου ακυρώσεως, κατ' αρχάς, το Συμβούλιο επιλύσεως διαφορών δικαίου αλλοδαπών δεν αντιλαμβάνεται το συμφέρον του [νυν αναιρεσειόντος] όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από παράβαση του άρθρου 24 του Χάρτη, καθώς ο [νυν αναιρεσειών] δεν αναφέρει ότι ενεργεί στο όνομα του ανηλικού τέκνου του».

Ο διοικητικός δικαστής εκτιμά, εμμέσως πλην σαφώς με τη σκέψη 4.2.3. της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα βέλτιστα συμφέροντα του παιδιού πρέπει να λαμβάνονται υπόψη μόνον εφόσον η επίδικη διοικητική απόφαση το αφορά ρητώς και εφόσον η απόφαση αυτή προσβάλλεται στο όνομά του ενώπιον του Συμβουλίου επιλύσεως διαφορών δικαίου αλλοδαπών. **[σελ. 5 του πρωτοτύπου]**

Ο αναιρεσειών υποστηρίζει αντιθέτως ότι το προαναφερθέν άρθρο 74/13 του προαναφερθέντος νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980 επιβάλλει τη συνεκτίμηση των βέλτιστων συμφερόντων του παιδιού όταν λαμβάνεται απόφαση απομακρύνσεως έναντι ενός εκ των γονέων του, «χωρίς να περιορίζει την απαίτηση αυτή μόνο στις αποφάσεις που λαμβάνονται έναντι του τέκνου».

Η επίκριση αφορά την ερμηνεία του προαναφερθέντος άρθρου 74/13, το οποίο μεταφέρει στην εθνική έννομη τάξη το άρθρο 5 της οδηγίας 2008/115/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2008, σχετικά με τους κοινούς κανόνες και διαδικασίες στα κράτη μέλη για την επιστροφή των παρανόμως διαμενόντων υπηκόων τρίτων χωρών.

Προτού εξεταστούν περαιτέρω οι διάφορες αιτιάσεις του αναιρεσειόντος, πρέπει να υποβληθεί στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης το προδικαστικό ερώτημα, όπως διατυπώνεται στο διατακτικό, το οποίο αφορά την ερμηνεία και το περιεχόμενο της υποχρεώσεως συνεκτιμήσεως των βέλτιστων συμφερόντων του παιδιού, όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 5 της προαναφερθείσας οδηγίας 2008/115/EK της 16ης Δεκεμβρίου 2008.

[παραλειπόμενα] [στοιχεία άνευ σημασίας]

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ,

ΤΟ CONSEIL D'ÉTAT ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ:

Άρθρο 1.

Αναστέλλει την ενώπιόν του διαδικασία.

Άρθρο 2.

Υποβάλλει στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Έχει το άρθρο 5 της οδηγίας 2008/115/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2008, σχετικά με τους κοινούς κανόνες και διαδικασίες στα κράτη μέλη για την επιστροφή των παρανόμως διαμενόντων υπηκόων τρίτων χωρών, το οποίο επιβάλλει στα κράτη μέλη να λαμβάνουν υπόψη, κατά την εφαρμογή της οδηγίας, τα βέλτιστα συμφέροντα του παιδιού, σε συνδυασμό με το άρθρο 13 της ίδιας οδηγίας και τα άρθρα 24 και 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, την έννοια ότι απαιτεί να λαμβάνονται υπόψη τα βέλτιστα συμφέροντα του παιδιού το οποίο είναι πολίτης της Ένωσης, ακόμη και όταν η απόφαση επιστροφής λαμβάνεται μόνον έναντι του γονέα του;».

[παραλειπόμενα] [σελ. 6 του πρωτοτύπου]

[παραλειπόμενα] [διαδικασία]

[παραλειπόμενα] [διαδικασία και σύνθεση του δικαστηρίου]